

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5553-5952/2564

นาง จ. กับพวกโจทก์ นาง พ. ในฐานะพนักงานตรวจแรงงาน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 22, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 17, ป.พ.พ. มาตรา 224, พ.ร.ก.ดังกล่าวได้แก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 57/1, ป.พ.พ. มาตรา 7, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 118, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 67, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 52, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 9, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 70

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ 2 เด็ดขาด มีผลเพียงทำให้จำเลยที่ 2 ไม่อาจดำเนินการได้ด้วยตนเอง ต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นผู้ดำเนินการแทนตามมาตรา 22 แห่ง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 หากมีผลทำให้ความเป็นนิติบุคคลของจำเลยที่ 2 และความสัมพันธ์ตามสัญญาจ้างแรงงานระหว่างจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นนายจ้างกับโจทก์ทั้งสี่ร้อยซึ่งเป็นลูกจ้างสิ้นสุดลงหรือระงับลงในทันทีเพราะเหตุที่จำเลยที่ 2 ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดไม่ ดังนั้น ในวันที่ 24 พฤษภาคม 2560 ซึ่งเป็นวันที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดจำเลยที่ 2 ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่ร้อยในวันดังกล่าว เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงยุติว่า ภายหลังจากวันที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ 2 เด็ดขาดแล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่เคยเข้าไปในสถานที่ทำงานของจำเลยที่ 2 หรือจัดการทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 และไม่ได้กระทำการใดที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของจำเลยที่ 2 ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไป จนกระทั่งเมื่อถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างในวันที่ 30 พฤษภาคม 2560 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ก็ไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ทั้งสี่ร้อย พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่ประสงค์ให้โจทก์ทั้งสี่ร้อยซึ่งเป็นลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ อันเป็นการเลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่ร้อย โดยให้มีผลเป็นการเลิกจ้างในวันที่ 30 พฤษภาคม 2560 ตามมาตรา 118 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 โจทก์ทั้งสี่ร้อยสำนวนฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ 29/2561 ลงวันที่ 19 มีนาคม 2561 และบังคับจำเลยที่ 2 จ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี

คำพิพากษา

พร้อมดอกเบี้ย ตามคำขอท้ายคำฟ้องของโจทก์แต่ละคน จำเลยที่ 1 ทุกสำนวนให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 2 ทุกสำนวนให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานภาค 1 พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ 29/2561 ลงวันที่ 19 มีนาคม 2561 และให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี และสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า พร้อมดอกเบี้ย ตามคำพิพากษาของศาลแรงงานภาค 1 จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษแผนกคดีแรงงาน พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งสี่ร้อย โจทก์ทั้งสี่ร้อยฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสี่ร้อยข้อแรกว่า

จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่ร้อยหรือไม่ เห็นว่า การที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ จำเลยที่ 2 เด็ดขาด มีผลเพียงทำให้จำเลยที่ 2 ไม่อาจดำเนินกิจการได้ด้วยตนเอง ต้องให้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นผู้ดำเนินการแทนตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ห้ามผลทำให้ความเป็นนิติบุคคลของจำเลยที่ 2 และความสัมพันธ์ตามสัญญาจ้างแรงงานระหว่างจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นนายจ้างกับโจทก์ทั้งสี่ร้อยซึ่งเป็นลูกจ้างสิ้นสุดหรือระงับลง ในทันทีเพราะเหตุที่จำเลยที่ 2 ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดไม่ ดังนั้น ในวันที่ 24 พฤษภาคม 2560 ซึ่งเป็นวันที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดจำเลยที่ 2 ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่ร้อยในวันดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดี เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า ภายหลังจากวันที่ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ 2 เด็ดขาดแล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่เคย เข้าไปในสถานที่ทำงานของจำเลยที่ 2 หรือจัดการทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 และไม่ได้กระทำการใด ที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของจำเลยที่ 2 ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไป จนกระทั่งเมื่อถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างใน วันที่ 30 พฤษภาคม 2560 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ก็ไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ทั้งสี่ร้อย พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่ประสงค์ให้โจทก์ทั้งสี่ร้อยซึ่งเป็นลูกจ้าง ทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ อันเป็นการเลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่ร้อย โดยให้มีผลเป็นการเลิกจ้างใน วันที่ 30 พฤษภาคม 2560 ตามมาตรา 118 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 แล้ว ฎีกาของโจทก์ทั้งสี่ร้อยในข้อนี้ฟังขึ้น ข้ออ้างอื่นของโจทก์ทั้งสี่ร้อยไม่จำต้องวินิจฉัย อีก เพราะไม่ทำให้ผลคดีในส่วนนี้เปลี่ยนแปลง คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสี่ร้อย ข้อต่อไปว่า มีเหตุเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานจำเลยที่ 1 หรือไม่ และโจทก์ทั้งสี่ร้อยมีสิทธิ ได้รับค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย และค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี หรือไม่ เพียงใด สำหรับค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติ ได้ความว่า จำเลยที่ 2 ตกลงจ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ทั้งสี่ร้อยเดือนละครั้งในวันที่ 30 ของทุกเดือน การที่จำเลยที่ 2 โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่ร้อยในวันที่ 30 พฤษภาคม 2560 อันเป็นวันครบกำหนดจ่ายค่าจ้าง จึงเป็นการเลิกจ้างโดยไม่ได้ออกกล่าวล่วงหน้าและโจทก์ทั้งสี่ร้อย ไม่ได้กระทำความผิด จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบชำระค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ทั้งสี่ ร้อยเท่ากับค่าจ้างที่โจทก์แต่ละคนควรได้รับนับแต่วันที่ 30 พฤษภาคม 2560 จนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2560 ซึ่งจะเท่ากับค่าจ้างจำนวนหนึ่งงวดการจ่ายค่าจ้างตามอัตราค่าจ้างที่ปรากฏใน คำฟ้องของโจทก์แต่ละคนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 17 วรรคสอง และวรรคสาม ที่จำเลยที่ 1 มีคำสั่งว่า โจทก์ทั้งสี่ร้อยไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างแทนการบอกกล่าว ล่วงหน้านั้น จึงไม่ถูกต้อง ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นหนี้เงิน โจทก์ทั้งสี่ร้อยจึงมีสิทธิ คิดดอกเบี้ยระหว่างผิคนัดในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกรณีดอกเบี้ยระหว่างผิคนัดของค่าจ้างแทน การบอกกล่าวล่วงหน้าในขณะเกิดเหตุคดีนี้ และเมื่อโจทก์ทั้งสี่ร้อยขอคิดดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้อง เป็นต้นไป ศาลฎีกาจึงกำหนดให้ตามขอ อย่างไรก็ดีตาม เมื่อในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา มี การประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ.2564 ซึ่ง มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นมา โดยพระราชกำหนดดังกล่าวได้แก้ไข ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิคนัด ปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตรดอกเบี้ยใหม่ตามที่ กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี

ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นฎีกา ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) มาตรา 246 และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 57/1 วรรคสอง โจทก์ทั้งสี่ร้อยจึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยของค่าจ้างแทน การบอกกล่าวล่วงหน้าในระหว่างผิदन้อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์แต่ละคน ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบอกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 (ที่แก้ไขใหม่) และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์แต่ละคน นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสี่ร้อย ส่วนค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีนั้น เห็นว่า เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยแล้วว่า ภายหลังศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่ร้อยโดยโจทก์ทั้งสี่ร้อยไม่ได้กระทำความผิด ดังนั้น จำเลยที่ 2 จึงมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้างตามส่วนของวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่มีสิทธิได้รับแก่โจทก์ทั้งสี่ร้อยตามที่โจทก์ทั้งสี่ร้อยมีสิทธิได้รับเงินในแต่ละประเภท คำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ว่า โจทก์ทั้งสี่ร้อยไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี จึงไม่ถูกต้อง สำหรับจำนวนค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่จำเลยที่ 2 จะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ทั้งสี่ร้อย ตามที่โจทก์แต่ละคนมีสิทธิได้รับเงินในแต่ละประเภทนั้น ในส่วนของการคำนวณค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118 วรรคหนึ่ง (เดิม) อายุงานของโจทก์ที่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยต้องเริ่มนับตั้งแต่วันเข้าทำงานตามคำฟ้องของโจทก์แต่ละคนที่มีสิทธิได้รับจนถึงวันที่ 30 พฤษภาคม 2560 ส่วนค่าจ้างอัตราสุดท้ายให้ถือตามคำฟ้องของโจทก์แต่ละคนที่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย ส่วนการคำนวณค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้างตามส่วนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 67 วรรคหนึ่ง จำนวนวันหยุดพักผ่อนประจำปีคงเหลือในปี 2560 ของโจทก์ที่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวให้นับถึงวันที่ 30 พฤษภาคม 2560 และอัตราค่าจ้างให้ถือตามคำฟ้องของโจทก์แต่ละคน ที่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว และเมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยแล้วว่า วันที่ 30 พฤษภาคม 2560 เป็นวันเลิกจ้าง ซึ่งอาจทำให้โจทก์บางคนมีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นจำนวนตามที่กฎหมายกำหนดเกินไปกว่าที่โจทก์แต่ละคนที่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวขอมาในคำฟ้องได้ ดังนั้น เพื่อความเป็นธรรม อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 52 ประกอบมาตรา 57/1 วรรคสอง เห็นควรพิพากษาให้โจทก์ที่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว ซึ่งเมื่อคำนวณค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้างตามส่วนตามที่กฎหมายกำหนดแล้วจะได้รับเงินเป็นจำนวนที่เกินไปกว่าที่ปรากฏในคำฟ้อง ก็ให้โจทก์ดังกล่าวนั้นมีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นจำนวนเงินตามที่กฎหมายกำหนด และแม้โจทก์ที่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี จะมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยจากต้นเงินค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (เดิม) โดยค่าชดเชยมีสิทธิได้รับนับแต่วันเลิกจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118 วรรคหนึ่ง

(เดิม) ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีมีสิทธิได้รับเมื่อพ้นกำหนดสามวันนับแต่วันเลิกจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 70 วรรคสอง (เดิม) ก็ตาม แต่เมื่อโจทก์ที่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว มีคำขอดอกเบี้ยจากต้นเงินดังกล่าวมานับแต่วันฟ้อง จึงเห็นควรกำหนดให้ตามที่ขอ ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โจทก์ทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย และค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี และคำสั่งของจำเลยที่ 1 ขอบแล้วนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของโจทก์ทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษากลับให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ 29/2561 ลงวันที่ 19 มีนาคม 2561 ของจำเลยที่ 1 ในส่วนของโจทก์ทั้งสองและให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงินเท่ากับค่าจ้างจำนวนหนึ่งงวดการจ่ายค่าจ้าง โดยคำนวณจากอัตราค่าจ้างที่ปรากฏในคำฟ้องของโจทก์แต่ละคน พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 27 เมษายน 2561) เป็นต้นไป จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้นบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์แต่ละคน ให้จ่ายค่าชดเชยเป็นเงินจำนวนเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายตามจำนวนวันที่โจทก์แต่ละคนมีสิทธิได้รับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118 วรรคหนึ่ง (1) ถึง (5) (เดิม) โดยการคำนวณค่าชดเชย อายุงานให้คิดจากระยะเวลาการทำงานของโจทก์แต่ละคนที่มีสิทธิได้รับนับถึงวันที่ 30 พฤษภาคม 2560 สำหรับค่าจ้างอัตราสุดท้ายให้เป็นไปตามที่ปรากฏในคำฟ้องของโจทก์แต่ละคนที่มีสิทธิได้รับ กับจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้างตามส่วนเป็นจำนวนเงินเท่ากับค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่มีสิทธิได้รับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 67 วรรคหนึ่ง โดยการคำนวณวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้างตามส่วนให้นับถึงวันที่ 30 พฤษภาคม 2560 ส่วนอัตราค่าจ้างสุดท้ายที่นำมาคำนวณ จำนวนเงินที่พึงได้รับให้เป็นไปตามที่ปรากฏในคำฟ้องของโจทก์แต่ละคนที่มีสิทธิได้รับ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงินค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่โจทก์ทั้งสองตามที่โจทก์แต่ละคนมีสิทธิได้รับเงินในแต่ละประเภท โดยให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ดำเนินการจ่ายจากกองทรัพย์สินของจำเลยที่ 2

องค์คณะ

สมจิตร ทองศรี · โชติวัฒน์ เหลืองประเสริฐ · เอกศักดิ์ ยันตรปกรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5553-5952/2564>